

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: S.R.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2014, čj. MV-158994-5/SO-2013,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 3. 2014, čj. MV-158994-5/SO-2013, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou doručenou Městskému soudu v Praze dne 11. 4. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2014, čj. MV-158994-5/SO-2013, a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Dne 7. 6. 2013 podal žalobce na Velvyslanectví České republiky v Kyjevě žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pobytu

cizinců“ nebo „zákon č. 326/1999 Sb.“), za účelem společného soužití rodiny na území. Dne 2. 10. 2013 pod čj. OAM-32276-15/DP-2013 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu zamítlo podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že dlouhodobé vízum hodlá žalobce zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2014, čj. MV-158994-5/SO-2013, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též jen „Komise“) odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, potvrdila.

II. Žaloba

V žalobě se namítá, že správní orgány porušily ustanovení § 2 odst. 3 a 4, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgány se domnívají, že žalobce hodlá pobývat na území republiky nikoliv nepřetržitě, ale s přestávkami, které hodlá trávit na Ukrajině. V této skutečnosti shledávají důvod neudělení pobytového oprávnění, neboť dle jejich přesvědčení je nutno v takové situaci vidět zneužití pobytového oprávnění. Takový závěr však neodpovídá zjištěnému stavu věci. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nepodporuje výrokovou část jejich rozhodnutí. Správní orgány nemají samy jasno ve způsobu, jakým by měl žalobce pobytové oprávnění zneužít. Správní orgán prvního stupně sice v závěru svého rozhodnutí konstatuje, že účastník řízení chce zneužít k jinému účelu, avšak hned odstavec před tímto konstatováním je zcela rozporné tvrzení, že žalobce chce na území republiky pobývat s manželkou v podstatě „na zkoušku“, neboť spolu nikdy nežili ve společné domácnosti. Tento závěr však zcela odporuje konstatování správního orgánu o zneužití pobytového oprávnění žalobcem. Žalobce žádal o vydání povolení k pobytu za účelem společného soužití, a to se svou manželkou. Účel pobytu je tedy zcela zjevný a je jím zájem na sdílení společné domácnosti s manželkou. Je pak zcela nepochopitelné, jak může správní orgán tvrdit pokus o zneužití pobytového oprávnění, když tímto zneužitím má být podle sdělení správního orgánu právě sdílení společné domácnosti, tedy důvod, pro který žalobce žádá o vydání pobytového oprávnění. Takové odůvodnění je zcela nelogické. Pokud se správní orgán domnívá, že účastník řízení hodlá zneužít udělení pobytového oprávnění, je povinen toto zdůvodnit, a to v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy především jasně a přesně vyložit, v čemž je spatřováno právě zneužití pobytového oprávnění. Odkaz na sdílení domácnosti se s manželkou nemůže představovat zneužití pobytového oprávnění.

Zcela nelogický je také způsob, jakým správní orgán naložil s informacemi, které získal na základě výslechu žalobce jakožto účastníka řízení. Žalobce v tomto protokole uvedl, že chce pobývat na území ČR vždy dva měsíce a pak se na cca dva týdny vrátit na Ukrajinu a poté zase zpět do ČR. Z této skutečnosti je dovozován závěr, že účastník řízení nebude plnit účel pobytu. Tento závěr není nijak podložen. Neplnění účelu pobytu je samostatným důvodem pro neprodloužení pobytového oprávnění, a tedy správní orgán v podstatě presumuje činnost žalobce do budoucna. Rovněž tak neplnění pobytového oprávnění není dle výrokové části důvodem zamítnutí žádosti. Navíc je nutno poukázat na fakt, že např. v případě, že by účastník řízení pobýval na území domovského státu převážnou část roku,

respektive doby, po níž má platné pobytové oprávnění, bylo by možno dovozovat neplnění účelu pobytu, avšak v situaci, kdy účastník řízení chce toliko krátkodobě navštěvovat domovskou zemi, kde má stále fungující společnost a rovněž tak jiné aktivity, je nutno takové odůvodnění rozhodnutí správního orgánu označit za šikanózní. Mimo to se žalobce domnívá, že takový postup je rovněž v rozporu s ústavním pořádkem ČR, když žalobce samozřejmě chce pobývat na území po dobu delší než 6 měsíců, proto také danou žádost podal a skutečnost, že plánuje část doby trávit mimo území republiky, na tomto nic nemění. Článek 14 Listiny základních práv a svobod výslovně stanoví, že „*svoboda pohybu a pobytu je zaručena. Každý, kdo se oprávněně zdržuje na území České a Slovenské Federativní Republiky, má právo svobodně je opustit*“. Účastník řízení hodlá pobývat na území republiky převážnou část pobytového oprávnění a fakt, že bude krátkodobě mimo území ČR, ještě neznamená, že zneužívá pobytové oprávnění. Žalobce chce pobývat na území ČR se svou zákonnou manželkou a na tom nic nemění fakt, že bude území republiky dočasně opouštět, neboť není snadné opustit veškeré zázemí, které žalobce má na území domovské vlasti, a tento se tam musí občasné vracet.

Za naprosto jednoznačné porušení principů dobré správy a především ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu je pak ale nutno považovat naprosté ignorování základní zásady správního řízení, a to zásady přiměřenosti, která mimo § 2 odst. 4 správního řádu vyplývá přímo z § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ze kterého plyne, že rozhodnutí musí být přiměřené případnému zásahu do soukromého a rodinného života. Správní orgány obou stupňů se žádným způsobem nezabývaly přiměřeností rozhodnutí, kterým je žádost žalobce zamítnuta, ačkoliv to je jejich povinností.

Žalobce tedy shrnuje, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž správní orgány svá rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelně odůvodnily, když zjištěné okolnosti vyložily v rozporu se zjištěným stavem věci a navíc v neprospěch účastníka řízení.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyslovil tak, že skutečnostmi tam uvedenými se zabýval již v rámci odvolacího řízení, k věci se tak vyjádřil napadeným rozhodnutím ze dne 11. 3. 2014 č. j. MV-158994-5/80-2013, v němž jsou uvedena konkrétní tvrzení. Rozhodnutí správních orgánů vykazují všechny náležitosti požadované ustanovením § 68 správního řádu, v odůvodnění rozhodnutí je podrobně popsáno, z jakých podkladů správní orgány vycházely a k jakým závěrům dospěly. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. neukládá výslovně správnímu orgánu povinnost posuzovat přiměřenost důsledků rozhodnutí důvodu pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení platnosti tohoto povolení. Proto Komise shledala námitku žalobce, že správní orgán žádným způsobem nezohlednil přiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, nedůvodnou. Správní orgán v řízení postupuje v souladu se zákony a ostatními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (§ 2 odst. 1 správního řádu). Zájem společnosti převažuje nad zájmy jednotlivce. Žádné z práv uvedených v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo je dáno pouze občanům České republiky. Stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizího státního příslušníka, s ohledem na vlastní zájmy, na svém

území. Pobyt na území České republiky se cizinci povoluje za určitým účelem, který je cizinec povinen plnit po dobu pobytu. Pokud tento účel neplní, je tato skutečnost důvodem pro zrušení nebo neudělení povolení k dlouhodobému pobytu. Zákon č. 326/1999 Sb. stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být dostatečně zdůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním nebo studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány. V daném případě veřejný zájem České republiky, aby na jejím území pobývali jen ti cizinci, kteří respektují zákony a povinnosti jimi uložené, převáží subjektivní zájem žalobce. Žalobci, jakožto státnímu příslušníkovi Ukrajiny, žádný právní předpis či mezinárodní smlouva nezakládá subjektivní právo k pobytu na území České republiky. Správní orgán je ve smyslu § 3 správního řádu povinen zjistit skutečný stav věci, tedy zjistit skutečnosti rozhodné pro prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu po celou dobu povoleného pobytu. Komise došla v odvolacím řízení k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu s platnými právními normami České republiky.

IV. Jednání

Při jednání před soudem dne 24. 6. 2015 zástupce žalobce setrval na svrchu rekapitulované argumentaci.

V. Vlastní argumentace soudu

V.1 Přiměřenost dopadů rozhodnutí

Žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Ve smyslu § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny platí obdobně § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g) a h) a § 56 odst. 2 písm. a). V § 56 zákona o pobytu cizinců jsou upraveny důvody neudělení dlouhodobého víza. Je-li naplněn některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 tohoto zákona, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí bez dalšího. Naproti tomu je-li naplněn některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 2 uvedeného zákona, dlouhodobé vízum se cizinci neudělí za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza, přičemž při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince (k tomu dále srov. § 174a zákona o pobytu cizinců). Z uvedeného plyne, že správní orgány zásadně nemohou pochybit, jestliže u důvodů uvedených v § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to je i právě přezkoumávaný případ, neposuzují přiměřenost dopadů zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu do života cizince. Co by ovšem mělo být z předestřené diferenciace důvodů podle § 56 zákona o pobytu cizinců dovozeno, je, že ty důvody, u nichž se přiměřenost dopadu rozhodnutí zásadně neposuzuje, by měly být interpretovány restriktivně.

V.2 Zneužití k jinému účelu

Ve smyslu § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum se cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.

K tomu správní orgán prvního stupně v rozhodnutí ze dne 2. 10. 2013, čj. OAM-32276-15/DP-2013, uvedl: „Z protokolu o výsledku žadatele ze dne 26. 8. 2013, čj. 5282/2013-Kyjev, konaném na zastupitelském úřadě České republiky v souladu s ust. § 169 odst. 12 zák. č. 326/1999 Sb. byly prokázány skutečnosti podstatné pro rozhodnutí, které nasvědčují využití požadovaného druhu pobytu k jinému účelu, než za jakým byla žádost podána. Žadatel do protokolu vypověděl, že v současnosti v domovském státě podniká v oblasti obchodu, dováží z Polska oděvy a pak je prodává. Je rozvedený, má 13 letého syna, který žije po rozvodu s matkou a kterého navštěvuje každý víkend. S budoucí manželkou ho seznámil v roce 2009 kamarád z Polska prostřednictvím skype. Před svatbou se znali asi 2 roky, v době, kdy budoucí manželka byla ještě vdaná, setkávali se na Ukrajině a v Polsku. Sňatek uzavřeli až po rozvodu manželky v roce 2012, od té doby se spolu setkali asi desetkrát. V České republice neplánuje pracovat, neví, co zde bude dělat, chce zkusit žít s manželkou tak 2 - 3 měsíce, jestli to půjde nebo nepůjde, s manželkou se domluvili, že pokud by nedostal vízum, manželka by přijela za ním na Ukrajinu a žili by na Ukrajině. Své podnikání na Ukrajině nechce skončit, bude ho obstarávat bratranec žadatele, a to do doby, než se rozhodne, jestli bude moci v České republice vůbec žít, na to váže i společnou budoucnost s manželkou a založení rodiny, kterou by zabezpečoval z podnikání na Ukrajině. Na Ukrajinu se chce průběžně vracet každé 2 týdny max. 2 měsíce a v České republice by se chtěl zdržet asi jen 2 měsíce, více by bylo pro něj těžké. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že žadatel nebude plnit účel pobytu, povolení k pobytu chce využít jen jako krátkodobou zkoušku společného soužití s manželkou, neboť nikdy nevedli společnou domácnost, v České republice chce pobývat jen krátkodobě, dlouhodobě by bylo pro něj těžké, proto počítá s tím, že se na Ukrajinu, kde má svého syna a podnikání, vrátí nebo bude často vracet. Správní orgán má za to, že výše zjištěný stav věci odpovídá důvodům zamítnutí žádosti v § 56 odst. 1 písm. h) zák. č. 326/1999 Sb., neboť byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že dlouhodobé vízum hodlá žadatel zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.“. V rozhodnutí ze dne 11. 3. 2014, čj. MV-158994-5/SO-2013, pak odvolací správní orgán uvedl: „Vzhledem k tomu, že odvolatel ve výsledku ze dne 26. 8. 2013 explicitně uvedl, že nemá v úmyslu pobývat v České republice nepřetržitě, ale jen krátkodobě, a bude se vracet na Ukrajinu, kde má závazky, které mu prakticky znemožňují dlouhodobý pobyt mimo domovskou zemi, je patrné, že odvolatel nenaplnil jednu ze základních premis pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu, vyjádřenou v § 42 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., podle které je povolení k dlouhodobému pobytu možné udělit toliko ve prospěch cizince, jenž hodlá na území České republiky pobývat „po dobu delší než 6 měsíců“. Z uvedeného je zřejmé, že odvolatel využil svého podání, aby před každou cestou do České republiky nemusel žádat o vydání víza a měl neomezenou možnost cestovat mezi zeměmi po dobu dvou let.“.

K uvedenému soud konstatuje, že u důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců musí být kumulativně naplněny znaky „zneužit dlouhodobého víza“ a „k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza“.

Ježto dlouhodobým vízem se rozumí povolení, které po dobu platnosti opravňuje cizince ke vstupu a pobytu na území a vycestování z území (§ 51 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), musí tu jít o zneužití oprávnění čili o zneužití (subjektivního) práva. K této otázce se doktrína vyjádřila takto: „Uznání nedovolenosti zneužití práva, tj. uznání pojmu zneužití práva, vyvolává zdánlivý paradox, že o určitém chování je pravda zároveň, že je dovolené (neboť je výkonem práva), a zároveň nedovolené (poněvadž je právem zakázáno). Z hlediska práva však ... nemůže obstát závěr, že určité chování je zároveň dovolené a nedovolené, takže

uznání nedovolenosti zneužití práva vyžaduje odstranění uvedeného paradoxu. Jeho odstranění není nesnadné. Je to totiž paradox jen zdánlivý. Ze zásady lex specialis derogat generali v tomto případě bez pochybnosti vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovození dané právem. Jestliže právní norma určité chování dovoluje a jiná je za předpokladu, že je ho ve výše uvedeném smyslu zneužíváno, zakazuje, je takového chování ve skutečnosti nikoli výkonem práva, ale protiprávním úkonem, čímž pojem zneužití práva přestává být paradoxní.“ (Viktor Knapp: Teorie práva. 1. vyd. Praha 1995, s. 185). O zneužití práva jako situaci, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti, pojednal Nejvyšší správní soud zejména ve svém rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, publikovaném pod č. 869/2006 Sb. NSS.

Znaku „k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza“ rozumí zdejší soud tak, že se musí jednat o účel odlišný od toho, který cizinec uvedl v žádosti o udělení dlouhodobého víza. O jiný účel, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza, by tak šlo např. tehdy, kdyby cizinec v žádosti o udělení dlouhodobého víza uvedl, že na území chce pobývat za účelem společného soužití rodiny, ale ve skutečnosti by na území hodlal pobývat za účelem zaměstnání, podnikání nebo studia.

Lze tak shrnout, že cizinec mohl ke vstupu a pobytu na území České republiky požádat o krátkodobé vízum s platností do 90 dnů nebo o povolení dlouhodobého pobytu (vízum k pobytu nad 90 dnů). Žalobce využil druhou z těchto možností. Správní orgány mu dlouhodobé vízum neudělily, aniž se však důvodem neudělení podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců blíže zabývaly. V daném případě není předně objasněno, v čem má spočívat ono zneužití dlouhodobého víza, kdy v případě zneužití práva je vždy nutno *in concreto* pečlivě rozlišit, zda jde o zakázané chování nebo o chování mlčky dovolené podle zásady, že vše je dovoleno, co není zákonem zakázáno. V přezkoumávané věci ovšem není nijak vysvětlena ani ona odlišnost účelu od účelu uvedeného v žádosti o udělení dlouhodobého víza, když ani žalobce, ani správní orgány samy nemluví o jiném účelu, než je sloučení rodiny (společné soužití rodiny). Co do souvislosti tohoto případu zdejší soud odkazuje rovněž na názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, čj. 1 Azs 250/2014-37.

V.3 Výpověď žadatele

Ve věci žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny byl žalobce vyslechnut dne 26. 8. 2013 na Velvyslanectví České republiky na Ukrajině (viz protokol o výsledku účastníka správního řízení čj. 5282/2013-Kyjev). Otázky byly zformulovány Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky, výslech za účasti tlumočnice prováděly úřední osoby z Velvyslanectví České republiky v Kyjevě a odpovědi byly vyhodnocovány Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky. K dispozici je toliko protokol o výsledku účastníka správního řízení, ve správních spisech se nenachází např. zvukový záznam předmětné výpovědi. I soud se tak může opírat jen o písemné vyhotovení tohoto protokolu, další informace o tom, jak vlastně komunikace mezi správním orgánem a žadatelem probíhala, tu zkrátka nejsou. To v tomto případě poněkud komplikuje posouzení údajů zachycených v protokolu, k určitým pochybnostem se dá dojít také ohledně spolehlivosti záznamu proběhnuvší komunikace. Na otázku „*Jak dlouho chcete v ČR zůstat?*“ žadatel podle protokolu odpověděl: „*Myslím si tak maximálně 2 měsíce. Více by bylo pro mne těžké.*“. Na otázku „*Budete se v průběhu pobytu vracet na Ukrajinu? Jak často?*“ pak žadatel

podle protokolu odpověděl: „*Budu a často. Minimálně jednou za 2 měsíce minimálně na 2 týdny.*“. U tohoto – ovšem klíčového – úryvku (spolu s odpovědí na otázku „*Co plánujete dělat v ČR?*“) se nelze zbavit dojmu, že pravděpodobně došlo k tomu, že žadatel zcela neporozuměl položeným otázkám nebo že naopak správní orgán zcela neporozuměl jeho odpovědím (anebo že průběh komunikace nebyl adekvátně písemně zaznamenán). Jestliže vyslýchaný přdestře více odpovědí, které spolu nekorespondují nebo se dokonce vzájemně vylučují, nastupují dvě možnosti: buď se správní orgán ujistí, zda otázky i odpovědi byly správně pochopeny, nebo to nezaregistruje a nezabývá se tím. Dožadující Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, však dožádané Velvyslanectví České republiky v Kyjevě vcelku náležitě instruovalo: *neváhejte položit žadateli i jiné další otázky v případě, kdy během výsledku vyplynou okolnosti, které bude třeba na místě objasnit.* Nejsou-li evidentní zásadní difference ani v rámci původního výsledku účastníka řízení, ani v dalším navazujícím řízení před správními orgány vysvětleny, zpravidla nemohou být správními orgány použity v neprospěch žadatele.

Summa summarum v přezkoumávané věci nebyla učiněna dostatečná skutková zjištění pro podřazení žalobcova případu pod ust. § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a současně nebyl důvod neudělení dlouhodobého víza uvedený v § 56 odst. 1 písm. h) tohoto zákona správními orgány adekvátním způsobem a s přihlédnutím k řešenému případu vyložen.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba je důvodná, soud podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **15.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (9.300,- + DPH = 11.253,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900,- + DPH = 1.089,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba a 3) účast na jednání před soudem dne 24. 6. 2015. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího*

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 24. června 2015

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková